

Léna élni akar

5.

Azt mondják, mindig csak alszol. Irigyek, mert mersz aludni. Mersz a jelenben élni. Ha a baj csak fenyeget, derűd marad, nyugodt vagy, mint a sziklák. Hörög a tenger, marja a szél a vizet, nagyra nőtt habszirmokat dobál a ziháló éjszakában, s te fejed alatt puha párnával tán még álmodsz is. Kisimult arccal pihensz, boldog szerelmes, miközben vadul csahol a vizenyős, hideg halál.

Halál markában hagyna minket? Nem hallja? Nem érzi? Bárkánkban vészharang dübörög, gyónásnyi időnk sincs, hajnalra vízen lebegő testek raja riasztja a népet. Zsong bennünk a páni félelem, riadtan rebbenünk, megannyi űzött nyúl, a szárazföld oly messze van. Asszonyaink meleg öle lesz-e még hazánk? Árulunk-e még a piacon friss halat? Nyakunkba fröccsen a tudat, hogy nincs tovább. Ő meg csak alszik, a hánykolódó hajó neki bölcső ringása.

6.

Bölcső ringása, anyám éneke, apám világa, napfény országa... madár dalol, gerle dúdol, angyal hajol, felhő simul... végtelen életem, szerelmes keresztem, hangtalan hullámok, elhaló hangok... álmomban értenek, szavaim elhiszik, szívesen követnek, békében élhetnek...

Békében élhetnek, de nincs rá idejük. Aggályaik körül nyüzsögnek, és magukat kötéllel kötik riadalmukhoz. Elcsitul a jégverés, vagy az ember feje lesz tőle keményebb, ha rögvést az ő lábához kuporodik. A pánikban nincs idő, csak káosz, rendetlenül rezeg a világegyetem. A bizalomban sincs idő, a kozmosz minden hangjegye saját helyén ül.

Helyén ül, keltsük fel! Ébredj, elveszünk! Vizes teknő lett a hajónk. Most már együtt halunk. Tudd legalább te is. Jahve tajtékzik, haragja elpusztít, szólj már valamit!

Csend legyen! Sok a szó. Nem dagályos mondatokat kérek, csak hitet. Csak annyit, amennyi a lábamhoz fér. Látjátok? Csend lett.

Sámán (Püspökhatvan)